

ÎNCHEIERE

29 mai 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul

Judecătorii

Nicolae Clima

Ion Druță

Tamara Chișca-Doneva

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Spânu Valentina,
în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Valentinei Spînu împotriva
Primăriei satului Alexeevca, cu privire la anularea dispoziției, repunerea în funcție,
încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la serviciu și repararea
prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 28 ianuarie 2014, prin care a fost
respins apelul declarat de către Spânu Valentina și menținută hotărârea Judecătoriei
Edineț din 28 octombrie 2013, prin care acțiunea a fost respinsă,

constată:

La 23 februarie 2012, Spânu Valentina a depus o cerere de chemare în judecată
împotriva Primăriei satului Alexeevca, cu privire la anularea dispoziției, repunerea în
funcție, încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la serviciu și repararea
prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii a invocat că prin dispoziției Primăriei satului Alexeevca nr.2
din 02 ianuarie 2012, a fost eliberată din funcția de perceptor fiscal în temeiul art.86
alin. (1) lit.h) al Codului muncii, pentru absența fără motive întemeiate de la lucru mai
mult de 4 ore consecutive în timpul zilei de muncă.

Susține că la eliberarea sa din funcție de către Primarul au fost admise încălcări,
deoarece potrivit prevederilor art.208 al Codului muncii, până la aplicarea sancțiuni
disciplinare se solicită explicație în scris și se aplică sancțiune în funcție de gravitatea
abaterilor comise, pe când de la dânsa nu s-a solicitat nici o explicație în scris, fiind,
astfel, în imposibilitate să-și prezinte certificatul medical din 29-30 decembrie 2011.

La fel indică că în dispoziția menționată nu a fost indicate nici temeiurile de fapt
și de drept ale aplicării sancțiunii, termenul și organul în care sancțiunea poate fi
contestată și nici înmânate salariatului sub semnătură în termenul cel mult 5 zile
lucrătoare, respectiv fiind încălcate și prevederile art. 210 al Codului muncii.

Menționează că în conformitate cu prevederilor art. 87 al Codul muncii,
concedierea salariatilor poate avea loc doar cu acordul preliminar al organului sindical,
însă aceasta nu a avut loc, iar actul organului sindical emis la 30 decembrie 2011, prin

care doi membri de sindicat au confirmat absența ei de la lucru, a fost semnat doar de o singură persoană, fapt care indică că actul menționat a fost emis contrar prevederilor legal precitate.

Solicită anularea dispoziției Primăriei satului Alexeevca din 02 ianuarie 2012 cu repunerea sa în funcție de percepător fiscal, încasarea din contul pârâtului în beneficiul său a unei despăgubiri pentru întreaga perioadă absenței forțată de la muncă într-o mărime nu mai mică de cât un salariu mediu, încasarea prejudiciului moral în mărime de 3000 lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin Hotărârea Judecătoriai Edineț din 05 iunie 2012, acțiunea a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 11 octombrie 2012, a fost respins apelul declarat de către Spînu Valentina și menținută hotărârea primei instanțe.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 06 martie 2013, a fost admis recursul declarat de către Spînu Valentina, casată decizia instanței de apel și restituită pricina la rejudicare în Curtea de Apel Bălți, în alt complet de judecată.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 23 mai 2013, a fost admis apelul declarat de către Spînu Valentina, casată hotărârea primei instanțe și restituită pricina la rejudicare în Judecătoria Edineț în alt complet de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriai Edineț din 28 octombrie 2013, acțiunea a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 28 ianuarie 2014, a fost respins apelul declarat de către Spînu Valentina și menținută hotărârea primei instanțe.

La 12 martie 2014, Spînu Valentina a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu remiterea pricinii spre rejudicare în instanța de apel.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu hotărârile judecătorești considerându-le ilegale, neîntemeiate și emise cu aplicarea eronată a normelor de drept material și procedural.

Susține că la 30 decembrie 2011, a fost prezentă la serviciu timp de o oră, după care pleca-se, deoarece i s-a înrăutățit starea ei de sănătate, fapt pe care îl confirmă prin certificatul medical anexat la dosar, iar la 02 ianuarie 2012, nu a fost prezentă la serviciu, pe motiv că, la fel, era bolnavă, fiind în imposibilitate să prezinte certificatul medical, deoarece medicul nu era prezent la serviciu.

Consideră că angajatorul neîntemeiat a concediat-o din serviciu în temeiul prevederilor art.86 alin.(1) lit. h) Codul muncii, deoarece dânsa a activat în calitate percepător fiscal pe 0,5 salariu, cu un program de muncă de 4 ore pe zi, pe când norma citată prevede că angajatorul poate desface contractul individual de muncă în temeiul absenței fără motive întemeiate de la lucru mai mult de 4 ore consecutive în timpul zilei de muncă, fapt însă care a fost ignorat de instanțele judecătorești și ce dovedește că cauza a fost examinată vădit unilateral și cu încălcarea legislației în vigoare.

În susținerea poziției sale mai invocă prevederile pct. 44 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr.12 din 03 octombrie 2005, cu privire la practica judiciară a examinării litigiilor care apar în cadrul încheierii, modificării și încetării contractului individual de muncă, în care se explică că instanțele de judecată vor lua în considerație că chiar și timpul pauzei de masă nu se va lua în calcul celor 4 ore consecutive pentru absența nemotivată în timpul zilei de muncă. Tot aici se indică că, nu poate fi considerat

temei de concediere absența datorită unor circumstanțe obiective, independente de voința salariatului.

Menționează că anterior, prin decizia instanței de recurs, cauza a fost restituită la rejudecare în instanța de apel cu scopul constatării dacă a fost solicitat acordul organului sindical la eliberarea sa din funcție, însă prima instanță a emis o nouă hotărâre prin care a reținut certificatele emise de către organul sindical, care au fost prezentate instanței de recurs peste un an de la eliberarea sa din funcție, cu toate că aceste certificate nu au fost prezente la examinarea hotărârilor judecătorești până la rejudecare, or acestea nici nu existau, din acele considerente apreciază aceste certificate viciate și care nu pot servi drept temei la emiterea hotărârilor judecătorești.

Afirmă că instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel, mai mult că dânsa a fost în imposibilitate de a se prezintă la judecarea pricinii, din motivul condițiilor climaterice nefavorabile, iar instanța de apel nu a solicitat citarea sa repetat.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Spînu Valentina este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul Valentinei Spînu nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul Valentinei Spînu trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Valentina Spînu asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul Valentinei Spînu ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de către Valentina Spînu se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Nicolae Clima

Judecătorii

Ion Druță

Tamara Chișca-Doneva